

РОЗДІЛ 1

— О Боже, — прошепотів Лайнус Бейкер, витираючи піт із чола. — Це неймовірно.

Він захоплено споглядав, як високо над головою одинадцятирічної дівчинки на ім'я Дейзі левітували дерев'яні брусочки, що оберталися повільними, концентричними колами. Це тривало з добру хвилину, а тоді брусочки поволі опустилися на підлогу. Рівень контролю був приголомшливим.

— Зрозуміло, — промовив Лайнус і щось швидко занотував у своєму блокноті.

Вони сиділи в кабінеті директорки — невеличкій кімнаті з коричневим килимом і старими меблями. Стіни оздоблено картинами з незугарними зображеннями лемурів. Директорка сказала Лайнусу, що колись малювання було її пристрастю, і якби не робота в притулку, то вона стала б дресирувальницею лемурів або відкрила б галерею, щоб познайомити світ зі своєю творчістю. Лайнус подумав, що світ нічого не втратить, якщо не побачить її картин, але промовчав. Зрештою, він прийшов сюди не для того, щоб розводитися про мистецтво.

— І як часто ти змушуєш речі літати?

Директорка притулку, приземкувата жінка з кучерявим волоссям, підвелася.

— Нечасто, — проказала вона швидко. Тоді стала просто перед ним, її очі блудили по кімнаті. — Раз чи двічі... на рік?

Лайнус прокашлявся.

— На місяць, — негайно поправила себе жінка. — Не знаю, чому я бовкнула про рік. Обмовилася. Раз чи двічі на місяць.

— Це правда? — запитав Лайнус у Дейзі.

— Так, — кивнула дівчинка. — Раз чи двічі на місяць, не більше.

Вона приязно усміхнулася, і він подумав, що її відповіді могли прорепетирувати перед їхньою зустріччю. Таке вже траплялося в його практиці.

— Гаразд, — сказав Лайнус.

Його ручка шкрябала папір, а Дейзі і директорка чекали. Він відчував їхні погляди на собі, втім зосередив думки на словах. Точність понад усе. Його візит до цього притулку мав бути максимально інформативним. Він мусив зафіксувати якомога більше деталей, щоб по поверненні в офіс завершити звіт.

Директорка заходилася опоряджати волосся Дейзі, збираючи його ззаду і закріплюючи пластиковими шпильками з метеликами. Дівчинка сумно розглядала свої брусочки, наче хотіла, щоб вони знову злетіли, її брови посмикувалися.

— Ти контролюєш це? — спитав Лайнус.

Дейзі не встигла й рота розтулити, як директорка процокотіла:

— Звісно, контролює. Ми ніколи не дозволили б їй...

Лайнус підніс руку.

— Буду вельми вдячний, пані, якщо про це скаже сама Дейзі. Я знаю, що ви піклуєтеся про неї, але такі діти, як Дейзі, схильні бути більш... відвертими.

Директорка хотіла заперечити, але Лайнус прибрав непохитного виду, тож вона зітхнула й відступила від Дейзі.

Лайнус зробив останню нотатку, поклав у портфель ручку і блокнот. Тоді підійшов до Дейзі й присів перед нею.

Дейзі жувала нижню губу, очі її були широко розплющені.

— Дейзі, ти контролюєш це?

Вона повільно кивнула.

— Гадаю, що так. Відтоді як мене привезли сюди, я нікому не зробила боляче. — Її рот викривився. — Лише Маркусу. Мені не подобається робити людям боляче.

Він хотів вірити у це.

— Ніхто й не каже, що тобі подобається. Та, на жаль, ми не завжди можемо контролювати... наші здібності. І це не завжди вина тих, хто має такі здібності.

Однак така відповідь не надто вдовольнила Дейзі.

— Тоді чия це вина?

Лайнус кліпнув.

— Є багато різних чинників. Сучасні дослідники вважають, що до таких випадків можуть спричинитися сильні емоції. Сум. Злість. Навіть радість. Можливо, ти була така щаслива, що мимохіть жбурнула стільцем у свого друга Маркуса?

Це, власне кажучи, і була причина, з якої він тут опинився. Маркус пішов до лікарні, щоб там оглянули його хвіст. Той був зігнутий під дивним кутом, і лікарі доповіли в Управління Магічної Молоді, як і належало. Почали розслідування, і Лайнуса відрядили до цього притулку.

— Так, — вигукнула Дейзі. — Маркус зробив мене такою щасливою, коли поцупив мої кольорові олівці, що я мимохіть пожбурила в нього стільцем.

— Зрозуміло, — промовив Лайнус. — Ти перепросила? Вона знову глипнула на свої брусочки.

— Звісно. Він сказав, що не ображається на мене. Він навіть заточив олівці перед тим, як віддати. У нього це ліпше виходить.

— Чудово, — м'яко проказав Лайнус. Він хотів простягнути руку і поплескати їй по плечу, але це було недоречно. — Певен, що ти не хотіла нашкодити йому. Одначе перед тим як дозволити емоціям заволодіти нами, варто на хвилику зупинитися і подумати. Як тобі таке?

Вона радісно закивала.

— Обіцяю думати перед тим, як кидати стільці.

Лайнус зітхнув.

— Я не впевнений, що саме це мав на...

Десь із глибини старого дому задзеленькав дзвоник.

— Печиво, — скрикнула Дейзі й побігла до дверей.

— Постривай, — гукнула директорка їй услід. — Ти ж не хочеш зіпсувати собі апетит перед вечерею?

— Не зіпсую! — кинула Дейзі й грюкнула дверима.

Якусь хвилику Лайнус дослухався до тупотіння її ніг.

— Зіпсує, — пробурмотіла директорка, сідаючи в крісло перед своїм столом. — Вона завжди так робить.

— Гадаю, вона його заслужила, — мовив Лайнус.

Директорка витерла рукою обличчя і втомлено подивилася на нього.

— Сподіваюся, це все. Ви поговорили з усіма дітьми. Оглянули будинок. Пересвідчилися, що Маркус добре почувається. Попри цей випадок зі стільцем, Дейзі не чинить нічого лихого.

Директорка мала слухність. Та й Маркус не прагнув покарання Дейзі: його більше цікавив автограф Лайнуса на гіпсі. Лайнус сказав, що не може цього зробити. Маркус спохмурнів, але майже відразу заспокоївся.

Лайнус іноді дивувався, якими стійкими вони могли бути в різних ситуаціях.

— Ваша правда.

— Чи можу я знати, що ви напишете у звіті?

Лайнус найжачився.

— Ні. Коли я його подам, ви отримаєте копію. Його зміст стане відомий вам лише тоді.

— Звичайно, — поспіхом проказала директорка. — Я не хотіла, щоб ви...

— Мене тішить, що ви розумієте мою позицію, — промовив Лайнус. — УММ також це оцінить. — Він зазирнув у свій портфель, якусь хвилю там попорпався. Тоді закрив його і клацнув замками. — Мені вже час. На все...

— Ви подобається дітям.

— Бо вони подобаються мені, — відказав він. — Інакше я не займався б тим, чим займаюся.

— З такими, як ви, завжди було складно. — Вона прочистила горло. — З іншими інспекторами.

Лайнус знічено подивився на двері — він був так близько до втечі.

Директорка підвелася з крісла та обійшла стіл. Він відступив на крок.

— У нас були... інші, — промовила вона.

— Справді? Утім...

— Вони не бачать дітей, — сказала вона. — Не зазирають у їхні душі, їх цікавлять лишень їхні здібності.

— Вони мають право на шанс, усі діти мають. Яка у них буде надія на всиновлення, якщо до них ставляться, як до почвар?

Директорка фиркнула:

— Всиновлення.

Він прищурився.

— Я сказав щось не те?

Вона похитала головою.

— Ні, перепрошую. Ви як ковток свіжого повітря. Ваш оптимізм заразливий.

— Справдешний сонячний промінчик, — буркнув Лайнус. — Тепер я можу...

— Чому ви цим займаєтеся? — спитала вона й одразу зблідла, не вірячи, що промовила це.

— Я вас не розумію.

— Працюєте в УММ.

Піт струменів по його шиї. У кабінеті було душно. Вперше за довгий час він хотів опинитися під дощем.

— А що не так з УММ?

Директорка завагалася.

— Я не хочу вас образити.

— Сподіваюся.

Вона відійшла від столу, тримаючи руки на грудях.

— Вам хіба не цікаво?

— Що саме?

— Що відбувається із закладом, коли ви подаєте підсумковий звіт? Що стає з дітьми?

— Гадаю, вони і далі живуть як розумні й щасливі діти, з яких виростають розумні та щасливі дорослі.

— А ще їх контролює держава, бо вони не такі, як решта.

Лайнус відчув себе у пастці. Він не був до цього готовий.

— Я не маю стосунку до Управління Магічних Дорослих. Якщо у вас є якісь побоювання, пропоную звернутися безпосередньо до УМД. Мене обходить лише добробут дітей.

Директорка сумно усміхнулася.

— Вони не залишаються дітьми, вони виростають.

— І використовують засоби, надані їм людьми, якщо опиняються у ситуації, коли вони надто дорослі для

притулку і їх не всиновили. — Лайнус ступив іще один крок до дверей. — Перепрошую, поспішаю на автобус, не хотів би його прогавити. Дякую за гостинність. Щойно подам звіт, вам надішлють копію. Повідомте нам, якщо у вас виникнуть запитання.

— У мене є ще одне...

— Подайте його в письмовій формі, — кинув Лайнус, переступаючи поріг. — Чекатиму з нетерпінням. — Він зачинив двері, засув став на місце. Зробив глибокий вдих, а потім повільно видихнув. — Ти догрався, старий. Тепер вона завалить запитаннями.

— Я вас чую, — пролунало з-за дверей.

Лайнус від несподіванки підскочив і поспішив коридором.

Лайнус уже збирався вийти на вулицю, коли гучне реготання зупинило його. Притлумивши голос розуму, він пішов на звук. Стіни було завішено постерами — такими ж, як і в інших притулках, що ними опікувалося УММ. На них під зображеннями усміхнених дітей було написано щось штибу: «МИ НАЙЩАСЛИВИШІ, КОЛИ СЛУХАЄМОСЯ СТАРШИХ», «СПОКІЙНА ДИТИНА — ЦЕ ЗДОРОВА ДИТИНА», «КОМУ ПРИДАСТЬСЯ МАГІЯ, КОЛИ У ТЕБЕ Є УЯВА».

Він устромив голову у кухню.

Там за великим дерев'яним столом сиділа зграйка дітей.

Хлопчик, у якого з рук росло сине пір'я.

Дівчинка, що шкірилася, як відьма; їй це дуже личило, до того ж так було написано в її досьє.

Ще одна дівчинка, яка могла співати так спокусливо, що кораблі плили на звук її голосу і розбивалися об берег. Щоправда, Лайнус сумнівався в такій її здібності.